

retningsgangen den Gang var, saaledes som Regnskabet aflagdes, og efter hvad han fik at se, var der ingen Mulighed for ham til at tro, at Laanekassen styredes saaledes, som det viste sig bagefter. Det synes jeg, jeg tør sige; det er den Anskuelse, jeg er kommen til, og hvis jeg ikke var kommen til den Anskuelse, hvis jeg mente noget andet, maatte jeg ogsaa handle derefter; men jeg har undersøgt denne Sag saa godt, jeg kunde. Jeg bøjer mig ganske for det ærede Medlem, som maaske kunde gøre dette meget bedre end jeg. Jeg beklager ligefrem, at han ikke staar paa den Plads, hvor jeg staar, og at jeg ikke staar paa den Plads, hvor han staar. Men det kan jo godt være, det skifter; man har jo set saa galt før, og hvis man tør regne med, at det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted) er ligesaa forsigtig, som han tidligere har vist sig at være, kan det godt være, at det kan lykkes ham at bringe det ærede Medlem til Roret. Han er jo ikke hans Partifælle mere. Saa kan det ærede Medlem se, om han kan klare disse Forhold bedre end jeg; jeg har ikke været i Stand dertil.

Det andet Spørgsmaal, om Privatbankens Forretningsforhold til Detailhandlerbanken, skal jeg lige berøre. Herom var det det ærede Medlems Tanke, at der kunde nedsættes et permanent Udvalg til at undersøge det. Det forbavser mig noget. Hvor længe tænker det ærede Medlem, at dette Udvalg skulde blive ved at sidde og undersøge Forholdet mellem Privatbanken og Detailhandlerbanken? (*Birck*: Til Samlingen er forbi!). Ja, saa kan det godt være, at det ikke vil blive færdigt med Sagen, for det er virkelig en meget indviklet Sag. For nu at komme til den Ordning, som er truffen mellem de to Banker, hvorved Privatbanken lider meget betydelige Tab, maa afskrive et meget betydeligt Beløb, idet den havde Sikkerhed for meget store Laan og altsaa nu faar denne Sikkerhed fastslaaet, men maa afskrive meget betydelige Beløb — for at komme til denne Overenskomst har man forhandlet et Aar. Man begyndte i Januar 1909, og man har endt denne Forhandling i 1910. Det er en ret indviklet Sag; men naturligvis, ønsker det høje Ting, at nedsætte et Udvalg derom, har jeg intet dermed at gøre undtagen at stille alle de Oplysninger, som Tinget maatte ønske, til dets Disposition; og det vil jeg naturligvis ogsaa gøre overfor det Udvalg, som jeg forstaar vil blive nedsat her om Sagen. Men

atter vil jeg altsaa gøre denne Henstilling: Hvis man ønsker at fremme Sagen, hvis man vil akkviescere ved den Ordning, som her er foreslaaet — og det skal jeg ikke regne mig til nogen som helst Ære, jeg nævner kun, at man maa blive færdig med denne Sag og tage det, som i Øjeblikket frembyder sig, som det vistnok bedst mulige —, saa mener jeg, at man ikke i dette Udvalg maa fordybe sig for meget i alt for mange Enkeltheder. Og saa er jeg tilbøjelig til at tiltræde det ærede Medlems Mening, at der bør sidde et særligt Udvalg, som beskæftiger sig med alle de Spørgsmaal, som kunne komme til at ligge for. Maaske det dog kunde være det samme Udvalg, men saa maatte dette Udvalg først og snarest muligt gøre denne Lov færdig for sit Vedkommende. For ogsaa jeg tror, at det høje Landsting har megen Lyst til at beskæftige sig nogenlunde længe med denne Sag, da det ikke har haft den til Behandling. Og jeg tror ikke paa, at det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) havde Ret i, at hvis den udvidede Bankgarantilov var kommen til Landstinget, vilde Landstinget uden videre have antaget den. Jeg har ikke det Indtryk — og jeg sad dog i Landstinget og har noget Kendskab til de forskellige Medlemmers Stilling . . . (N. Neergaard: I Forbindelse med en fuldstændig Afvikling, det var det, jeg sagde). . . . Til en Afvikling af Sagen ere alle villige, men det er Spørgsmaalet om Garantiudvidelsen, det drejer sig om. Der tror jeg oprigtig talt ikke, at Landstinget havde været saa villigt — det kan jeg kun sige, efter hvad jeg har hørt —; man har undertiden bebrejdet mig, at jeg fraterniserede for stærkt med forskellige Partier i Landstinget, men maaske var min Stilling i Landstinget af den Beskaffenhed, at jeg nogenledes kunde bedømme Tingets Stemning. Nu vil det være heldigt, om Landstinget faar Tid til at se paa Sagen og skaffe sig de Oplysninger, det ønsker, og at det kan føre en rolig og besindig Forhandling derom. Hvis dette Forslag skal føres igennem, maa vi være færdige til Paaske, om jeg saa maa sige; det nytter ikke at vente til Pinsen, saa er det for sent. Derfor vil jeg paa Grund af den Tilslutning, Forslaget har faaet, og da alle Medlemmer have været enige derom, endnu en Gang lægge de Herrer paa Sinde, at det var heldigt, om Udvalget behandlede denne Sag hurtigt.

N. Neergaard: Jeg skal saa lidt som muligt forlænge Forhandlingerne, men jeg